

Forligsflagen, Stævningen og Proceduren ikke komme i Betragtning til at afvise en Sag, naar det er godtgjort, at Sagen i Almindelighed har været Gjenstand for Forligsprøve. Denne Bestemmelse er for mig af stor Betydning, fordi vi derved slippe for en stor Mængde tids- og pengespildende Formalitetsprocedurer. Lovforslaget er saaledes i det Hele taget i den Skikkelse, at jeg for mit Bedkommende vil tage det, som det foreligger, hvad jeg ogsaa vil foreslaa det høie Thing.

Sessen: At Sagen ikke kom til endelig Behandling her i Thinget, efterat den var vendt tilbage fra Folkethinget i forrige Session, laa neppe, som det ærede Medlem, der nylig havde Ordet, omtalte, alene i Tidspunktet, hvorpaa Sagen kom her ind fra det andet Thing, men havde vistnok ogsaa sin Grund i andre Omstændigheder. Jeg har imidlertid ingen Anledning til nu nærmere at gaa ind paa dette Spørgsmaal, som jo er af overordentlig ringe Interesse. Jeg har blot bedet om Ordet, fordi jeg ligesom det ærede Medlem, der nys havde Ordet, aldeles fastholder de Anskuelser, som jeg tillod mig at udtale i forrige Session om denne Sag. Ligesom jeg ifjor ogsaa i høi Grad paaskjønnede de Fremskridt, der vilde tilveiebringes ved, at et lignende Lovforslag var indbragt, forsaavidt som det sigtede til at indskrænke Formalitetsspørgsmaal og Formalitetsprocedurer, saaledes udtalte jeg mig ligeledes ubforligt mod de Bestemmelser, der, saavidt jeg kunde skjønne, vilde aabne Afgang til at svække Forligsinstitutionens Betydning og Virksomhed. Jeg skal ikke komme tilbage paa, hvad jeg saaledes udtalte. Sagen er jo ikke saa gammel, at jeg tvivler om, at de ubforlige Forhandlinger, som derom bleve førte, ville være i de ærede Herrers Erindring. Men jeg vil benytte Leiligheden til at udtale min Paaskjønnelse af, at den høitagtede Minister ved at forelægge Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse har vist en høi Grad af Imøbetkommen mod de Onsker, der bleve udtalte i det andet Thing, Onsker, for hvilke jeg tilbøls var Talsmand i dette Thing. At der ikke er gaaet saavidt, som jeg kunde ønske, var jo, hvad jeg maatte vente. Det er allerede meget, naar man delvis kan faae sine Onsker opfyldte; men at være saa ubefæden at forlange en fuldstændig Opfyldelse af sine Onsker, er jeg i det Mindste ikke. Jeg vil derfor heller ikke modsætte mig Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, selv om den Paragraf, jeg mindst synes om, nemlig

§ 5, bliver staaende uforandret, den, som bestemmer, at Sagførere kunne møde ved Forligskommissionen i Kjøbenhavn og ved Forligsmæglingen ved Retterne i Kjøbenhavn. Det ligger mig i min Stilling naturligtvis mindre paa Sinde, hvorledes det i saa Henseende vil stille sig i Kjøbenhavn, i Særdeleshed da det er bekendt, at Forligsinstitutionen her efter den Maade, hvorpaa den er organiseret og efter den Mængde Sager, der er underlagt, den, har en mindre Virksomhed og mindre Betydning, end den har udenfor Kjøbenhavn. Det kan ikke være anderledes, medmindre man vil skrabe til en Omorganisation af denne Institution i Kjøbenhavn. At der altsaa med Hensyn til Sagføreres Møde forholdes noget anderledes i Kjøbenhavn end udenfor Kjøbenhavn, skal jeg ikke gjøre nogen bestemt Modstand imod. Et heller kan jeg af den Grund finde Anledning til at modsætte mig Forslaget, som det foreligger, fordi der ikke er truffet nogen Foranstaltning til at gjøre den nu bestaaende Lovgivnings Bud om Parternes personlige Møde ved Forligsmæglingen stærkere gjældende, og bringe det stærkere i Erindring hos Domstolene, end det synes at være Tilfældet for Liden. Jeg kan ikke tro Andet, end at det vilde have været ønskeligt, om en saadan Skjærpelse af denne Forpligtelse havde fundet Sted; men jeg skal heller ikke i denne Henseende fremsætte noget Forslag. Jeg skal imidlertid i Overbevisning om, at Lovens Indhold, som den nu er affattet, dog vil udrette en hel Del Nyttigt og Godt, ligesom den ærede foregaaende Laler slutte mig til den, og naar vi ere enige i saa Meget, kunne de smaa Differencer, der kunne være mellem os angaaende denne Sag, isøvrigt jo være temmelig ligegyldige.

Ordbøll: Jeg begjærede blot Ordet i Anledning af den Ytring, der fremkom fra den ærede Laler om, at det vistnok ikke alene var det Tidspunkt, paa hvilket Forslaget forrige Gang kom tilbage fra Folkethinget, der var medvirkende til, at det ikke blev fremmet videre her. Denne Udtalelse kunde jo være og maa være en Behovsdelfelse enten mod den ærede Formand i Udvalget, som ikke er tilstede her idag, eller mod Ordføreren i Udvalget, hvilken Stilling jeg havde den Ære at indtage. Jeg vil kun svare dertil, at, saa vidt jeg erindrer, var det to eller maaske tre Dage, før Samlingen blev sluttet, at, vi sit Lovet tilbage fra Folkethinget, og naar man derfor ikke vilde gaa ind paa den saaledes, som den kom fra Folkethinget, var der ikke hynderlig Tid eller Leilighed til en indgaaende Forhandling om den. Det var kun dette